

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.H., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **21.09.2016** č.j. DSH/12553/16,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních ze dne 9.8.2016 č.j. MMP/188947/16, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.000 Kč a náhrada nákladů řízení 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán opakovaně porušil zákaz dvojího přičítání. Jednak ohledně závažnosti přestupku. Správní orgán uvedl, že charakter přestupku hodnotí jako závažnější, neboť s vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha. K tomu žalobce uvedl, že stav rychlosti a brzdné dráhy při překročení nejvyšší dovolené rychlosti nelze znovu hodnotit při úvahách o přitěžujících okolnostech. Žalobce se měl dopustit přestupku ve večerních hodinách, což dle něho nemůže být přitěžující, nýbrž polehčující, neboť přestože byl skutečně určitý provoz kvůli linkám MHD, je ve večerních hodinách nepochybně nižší provoz než ve

dne. Správní orgán nesprávně podle žalobce hodnotil v jeho neprospěch záznam o přestupku obdobného charakteru, který je podle žalobce nepodložený, neboť správní orgán neuvedl, o jaký přestupek se jedná, z jakého dne, jaké právní kvalifikace, a není ani uvedeno, odkud správní orgán přestupkovou minulost žalobce zjišťoval. Správní orgán neuvedl, jak hodnotil zavinění, a dospěl k závěru, že právě pokuta 2.000,-Kč je adekvátní. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21.5.2007 č.j. 4As 64/2005-63, podle něhož je správní orgán povinen při ukládání sankce zabývat se všemi zákonnými hledisky a podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo hledisko na konečnou výši pokuty. Výše pokuty musí být zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková pokuta odpovídá konkrétním okolnostem případu. Podle žalobce měl v dané věci správní orgán alespoň stručně popsat rozhodovací praxi ve srovnatelných případech. Žalobce poukázal i na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24.2.2010 sp.zn. 6Ads 88/2006, v němž se NSS pokusil o naznačení dramatických východisek pro konstrukci legitimního očekávání ve správním řádu zakotveného v § 2 odst. 4 in fines správního řádu z roku 2004. Toto ustanovení naplňuje explicitně pro podmínky veřejné správy požadavek ustálené rozhodovací praxe, která by měla být měněna jen v odůvodněných případech, které musí být vždy legitimní. Žalobce v žalobě pochyboval o tom, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a uvedl, že při jednání navrhne jako důkaz vyjádření odborníka. Žalobce namítal, že bylo měřeno v zatáčce a že ze strany 13 návodu k obsluze radaru vyplývá, že úsek, ve kterém se bude měření provádět, by měl být přímý v délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu. Za přímý úsek se považuje rádius vozovky do 1.600 m. Je-li menší, jedná se o zatáčku a měření na vnějším okraji zatáčky není dovoleno. Podle žalobce bylo porušeno i ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, podle něhož obecní policie měření rychlosti vozidel vykonává výhradně na místech určených policií a postupuje v součinnosti s policií. Správní orgán podle žalobce nevysvětlil, že důvody, pro něž žalobce údajně spoléhal na to, že neohrozí zájem chráněný zákonem, byly nepřiměřené. Tyto důvody dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o přestupcích***“), jsou neurčitým právním pojmem. Dle žalobce se měl správní orgán zabývat tím, zda žalobce dodržel tzv. potřebnou míru opatrnosti. Žalobce poukázal na usnesení NSS ze dne 14.2.2007 sp.zn. 8Tdo 122/2007, podle něhož nestačí pouhé zjištění, že pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, je nutné však zjišťovat všechny skutečnosti, na základě kterých lze dovodit, že bez přiměřených důvodů spoléhal, že porušení nebo ohrožení nezpůsobí. K přiměřenosti důvodů je nutno přistoupit z hlediska zkušeností pachatele a okolností případu. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska předvídání způsobení poruchy. Objektivní hledisko spolu se subjektivním platí i pro nedbalost vědomou, poněvadž přiměřenost důvodů je třeba posuzovat podle toho, jak se situace jevila pachateli i vzhledem k vnějším okolnostem konkrétního případu. Vědomá nedbalost musí být dána též se zřetelem na osobu pachatele a konkrétní okolnosti případu jím vnímané, nebo jež alespoň měl možnost vnímat. Dále podle žalobce žalovaný neuvedl žádnou konkrétní úvahu, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a odůvodnění žalovaného je příliš obecné. K tomu žalobce navrhl, aby si soud vyžádal všechna rozhodnutí Mgr. L.J. od roku 2016. Podle žalobce ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje uvedení bodového postihu, což je podle něho v rozporu s §77 zákona o přestupcích a k tomu žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 30.9.2015 č.j. 6As 114/2014-55, podle něhož záznam stanoveného počtu bodů v registru podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. je trestem dle článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že NSS opakovaně judikoval, že je obecně vhodné, aby obviněný neponechával paletu svých námitek proti rozhodnutí na pozdější dobu a uplatnil je již v prvním stupni řízení, jinak se připraví o posouzení námitek

v obou správních instancích. Navíc se může teprve ex post podaná obrana ke zjištění skutkového stavu jevit v kontextu i účelově. Žalovaný poukázal i na rozsudek NSS ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43, podle něhož jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Účastník řízení o přestupku nemůže svojí liknavost zhojit až v soudním řízení. Jinak by byla popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v dané věci zjistil podle žalovaného skutkový stav tak, že měl nadevší rozumnou pochybnost za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Žalobce v celém správním řízení námitky v žalobě nenamítal, zůstal pasivní i v odvolacím řízení. Odpor byl podán blanketní. Žalobce se jednání nezúčastnil a námitky nevznesl ani po dokazování. Odvolání podal bez odvolacích námitek. Z toho je zřejmá procesní strategie žalobce nečinit žádná podání a ponechávat správní orgány v nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci v naději, že pomínou něco, s čím bude možno spojit zrušení rozhodnutí o přestupku. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 18.6.2015 č.j. 7As 93/2015-36, podle něhož pokud stěžovatel před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv je ve správním soudnictví principem plná jurisdikce, není jeho cílem nahradit řízení před správním orgánem a soudní přezkum nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak by byla popřena kvalifikace správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. V rozsudku NSS ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43 se uvádí, že s ohledem na to, že správní soudnictví tady není proto, aby situovalo řízení před správním orgánem, nelze před správními soudy posoudit důvodnost námitky nepřesnosti GPS souřadnic uplatněné účelově až před krajským soudem. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej zhodnotily spolu s ostatními důkazy a dospěly k závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Poněvadž nyní namítaná skutečnost nebyla ve správním řízení rozporována a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nějak zvlášť preventivně zabývat. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu správního řízení nelze jeho námitku souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat. Podle žalovaného z této judikatury plyne závěr, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoli uvádět, pokud však přistoupí na tuto strategii, musí počítat s tím, že ho mohou v případě nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být eliminovány. Podle žalovaného na základě fotografie z měření není možné činit žádné závěry o přesnosti měření. Na účinné zpochybnění výsledku měření by musely být nepochybně identifikovány nosné údaje měření, tedy vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. To pouhým pohledem z fotografie nelze zjistit. Podklady použité správním orgánem I. stupně zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný přestupku spouštějícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti dopustil, jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 2.5.2013 č.j. 3As 9/2013-35. Žádné okolnosti o nesprávnosti zjištěny nebyly. K měření byl použit kalibrovaný přístroj, tedy ve lhůtě stanovené k platnosti ověření. Potenciální nepřesnost měření je zohledněna v odchylce plus mínus 3%. Rychloměr byl obsluhován proškoleným strážníkem, z jehož svědecké výpovědi vyplynulo, že při měření postupoval v souladu s návodem k obsluze. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Námitku, že nebylo měřeno na přímém úseku komunikace, ale v zatáčce, považuje žalovaný za obecnou a nepodloženou. K námitce porušení § 79a zákona o silničním provozu žalovaný předložil

přípis Městské policie Plzeň ze dne 22.3.2016. Trest bodového hodnocení není podle žalovaného druhem trestu předvídaným zákonem o přestupcích, který má být tímto rozhodnutím o přestupku uložen. Jedná se o administrativní trest sui generis nastávající ze zákona právní mocí rozhodnutí o přestupku a zaznamenává jej registr řidičů, který není ztotožněn se správním orgánem rozhodujícím o přestupku. Systém ukládání bodů má samostatnou úpravu bodů podle § 123b zákona o provozu na pozemních komunikacích, a proto není namístě, aby o uložení bodů rozhodoval orgán rozhodující o přestupku. Zavinění přestupku nejméně ve formě nevědomé nedbalosti je zcela zřejmé. Žalobce nepochybně věděl, že pokud při jízdě v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost, dopustí se přestupku, neboť je osobou odborně způsobilou, ví tedy, že takové jednání je zakázáno, navíc je obecně známo, že při vyšší rychlosti se prodlužuje brzdná dráha vozidla a je ohrožena bezpečnost silničního provozu. Za této situace žalobce nemohl přiměřeně předpokládat, že zájem chráněný zákonem nemůže být ohrožen.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 14.4.2016, podle něhož žalobce řídil osobní motorové vozidlo BMW RZ ... v 19:09 hod. v Plzni na silnici v ulici Zborovská v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., a byla mu naměřena rychlost 66 km/h. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, ani ho nepodepsal. Podle úředního záznamu Městské policie Plzeň z téhož dne šlo o měření na pozemní komunikaci ulice Zborovská ve směru z centra města u objektu č.p. 2. K tomu je přiložena mapka zachycující místo měření rychlosti a místo zastavení vozidla. Z mapky je zřejmé, že bylo měřeno za zatáčkou na přímém úseku. Dále je součástí spisu ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru AD 9C s platností do 7.6.2016 a záznam o přestupku pořízený radarem, který zachycuje část vozidla s čitelnou registrační značkou, přičemž na fotografii není okolí vozidla příliš patrné, je pouze vidět část obrubníku, neboť vozidlo téměř zabírá celou fotografii. Podle evidenční karty řidiče žalobce dne 3.5.2016 byl pokutován za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb. Proti příkazu správního orgánu podal žalobce odpor, který neodůvodnil.

Jednání, které se konalo dne 29.7.2016, se žalobce bez sdělení důvodu nezúčastnil. Při tomto jednání svědek P.H. uvedl, že nemá žádný vztah k žalobci. V daný den měřili rychlost jízdy v Plzni ve Zborovské ulici ve směru z centra města v prostoru u domu č.p. 2, kde je odstavné prašné parkoviště, na kterém je možné se služebním vozidlem parkovat a měřit rychlost v souladu s návodem k obsluze radaru. Měření tam provádějí z důvodu zvýšeného pohybu vozidel, přičemž v blízkosti je křižovatka, kde často dochází k nehodám a je zde zvýšený pohyb chodců. K výkonu měli přidělené služební vozidlo značky Škoda Octavia se zabudovaným radarem AD 9C. Vozidlo bylo schválené a ověřené k měření, kdy se jezdí přímo ke společnosti Ramet. Svědek byl obsluhou radaru a jeho kolega K. byl řidičem vozidla. Řidič ustavil vozidlo dle návodu výrobce rovnoběžně s vozovkou s pomocí svědka, kdy mají oba své povinnosti stanovené přesně v manuálu k obsluze tohoto radaru a tyto byly přesně dodrženy. Svědek nastavil radar dle návodu výrobce. V místě je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. Nastavili radar na rychlost od 65 km/h. V inkriminovanou dobu byla naměřena vozidlu BMW rychlost jízdy 66 km/hod. Když projede vozidlo, radar sám rychlost vyhodnotí vizuálně a verbálně nahlásí změřenou rychlost. Následně za vozidlem vyjeli. Za užití výstražného zvukového i světelného zařízení vozidlo pronásledovali a následně i zastavili na vozovce v Průmyslové ulici, kde je poblíž objekt firmy Škoda. Vozidlo po celou dobu od změření do zastavení měli na dohled, tudíž mohou vyloučit záměnu řidičů. Ve vozidle byl řidič sám a s ním jednal svědek osobně. Následně jej ztotožnil podle občanského a řidičského průkazu. Žalobci byla nabídnuta možnost vyřešit přestupek blokovým způsobem, s čímž nesouhlasil. Provoz byl střední. Svědek výslovně potvrdil, že byl řádně proškolen k obsluze radaru, ale jeho kolega ne. Měření probíhalo zcela v souladu

s návodem k použití dle výrobce. Ve výhledu žádná překážka nebyla, kdyby tam byla, radar by nefungoval. Před samotným započítáním měření provádějí zkušební měření, kdy bylo všechno v pořádku.

V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně se konstatuje, že slyšený svědek je považován za nestranného, proto správním orgánem nebyly zjištěny poznatky, že by měl jakýkoliv zájem na poškození osoby obviněného. Správní orgán tudíž nemá důvod zpochybňovat uváděné skutečnosti zjištěné při výkonu pracovních povinností a na výpověď, která v důležitých bodech koresponduje s oznámením přestupku, bylo nahlíženo jako na věrohodnou. V řízení bylo podle správního orgánu beze všech pochybností prokázáno, že řidičem byl v inkriminovanou dobu žalobce a radar obsluhoval policista k tomu řádně proškolený v souladu s návodem k obsluze. Při stanovení viny vzal správní orgán v úvahu odchylku měřicího zařízení, která činí 3 km/hod. Radar odpovídal zákonu o metrologii č. 505/1990 Sb. a je plně kalibrován. Při stanovení sankce přihlédl správní orgán k charakteru spáchaného přestupku. S vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha, tudíž může dojít k ohrožení silničního provozu a ostatních účastníků silničního provozu. Správní orgán nezjistil žádné okolnosti snižující nebezpečnost pro společnost. S ohledem na míru překročené rychlosti o 13 km/hod. nepochybně došlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Zájem společnosti tkví v dodržování zákonem stanovené rychlosti jízdy, neboť s vyšší rychlostí se adekvátně prodlužuje brzdná dráha a zvyšují nároky na reakci řidiče. Formu zavinění hodnotí správní orgán jako nedbalost vědomou, neboť lze mít za odůvodněný závěr, že obviněný, jako držitel řidičských oprávnění, věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane. Správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce se dopustil přestupku ve večerních hodinách pracovního dne v Plzni na komunikaci Zborovské ulice, po které jsou vedené koleje městské hromadné dopravy a kde se předpokládá i v tuto dobu nezanedbatelná frekvence ostatních účastníků silničního provozu, což bylo hodnoceno v jeho neprospěch. V neprospěch žalobce byla hodnocena i vysoká rychlost obviněného, která byla překročena vzhledem k předmětné skutkové podstatě vyšší měrou. Správní orgán přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče obviněného, z něhož vyplývá, že žalobce má v posledních třech letech jeden záznam o přestupku na úseku dopravy obdobného charakteru. Proto na jeho jednání nahlížel správní orgán jako na další vyústění nekázně v silničním provozu s tím, že si z předchozí sankce žalobce nevzal ponaučení, což bylo hodnoceno rovněž v jeho neprospěch. Ke staršímu přestupku nebylo přihlíženo. Ve prospěch žalobce bylo zhodnoceno, že svým protiprávním jednáním nepůsobil nevratné následky. Vzhledem k projednání věci v nepřítomnosti obviněného nebyly hodnoceny osobní poměry a sociální situace žalobce, neboť nejsou správnímu orgánu známy. Po zhodnocení celé věci s přihlédnutím k přitěžujícím okolnostem a recidivnímu jednání byla žalobci uložena sankce na polovinu zákonem stanoveného rozpětí.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které přes výzvu nedoplnil o důvody. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce byl vyzván správním orgánem I. stupně k odstranění vad podání, tedy k doplnění o podpis a o důvody, k čemuž byla usnesením ze dne 30.8.2016 stanovena lhůta pěti pracovních dnů od oznámení tohoto usnesení č.j. MMP/207534/16. Usnesení bylo žalobci doručeno 31.8.2016. Dne 5.9.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno totožné podání, tedy odvolání již doplněné o podpis žalobce. Ve stanovené lhůtě nebylo odvolání doplněno o odvolací důvody, když lhůta marně uplynula 7.9.2016. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce podal odvolání bez odvolacích důvodů, aniž by uvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí předcházejícího řízení a odvolací orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti rozhodnutí. Ve věci bylo

provedeno dokazování v potřebném rozsahu v souladu s § 52 s.ř. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobcem. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady správní orgán shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně podle žalovaného zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 s.ř.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Není porušením zásady dvojího přičítání téže skutečnosti, pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zohlednil při stanovení sankce závažnost konkrétního přestupku v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990, o přestupcích. Přestupek byl v dané konkrétní věci hodnocen jako závažnější, neboť s vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha, což může ohrozit bezpečnost silničního provozu a jeho ostatní účastníky. Soud se s tímto hodnocením ztotožnil, neboť je zřejmé, že byla zhodnocena závažnost přestupku v této věci, kdy k překročení dovolené rychlosti došlo ve vztahu k dané skutkové podstatě přestupku ve vyšší míře, a to o 13 km/h.

Za nesprávné nepovažuje soud ani posouzení doby spáchání přestupku (v podvečer okolo 19. hod) za přitěžující, neboť v daném případě ke spáchání přestupku došlo v místě, kde i v tuto dobu lze předpokládat zvýšené množství účastníků silničního provozu, zejména s ohledem na provoz MHD.

Nedůvodná je i žalobní námitka, že bylo měřeno v zatáčce, neboť z obsahu spisu, zejména z výše zmíněné mapy, která je součástí policejního spisu a do níž strážníci vyznačili místo měření a místo silniční kontroly, je zřejmé, že měření probíhalo na přímém úseku vozovky.

Jako přitěžující okolnost shledal správní orgán prvního stupně také skutečnost, že se žalobce přestupku obdobného charakteru dopustil v posledních třech letech podruhé. Z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 3.5.2016, která je součástí správního spisu, je zřejmé, že se žalobce dne 13.12.2013 dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., v důsledku porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, kdy byla žalobci naměřena rychlost v obci 73 km/h. Z tohoto vyplývá, že závěr správního orgánu prvního stupně o recidivě žalobce je správný a má oporu ve spise.

Je pravdou, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů absentuje bližší zdůvodnění nedbalosti jako vědomé. Nicméně v samotném výroku o vině je konstatováno, že byl spáchán přestupek z nedbalosti vědomé, což je v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 zákona o přestupcích. Soud zkoumal, zda bližší neodůvodnění míry nedbalosti mohlo mít vliv na nezákonnost výroku o sankci. Správní orgán I. stupně přihlédl při ukládání sankce k zákonným kritériím stanoveným v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Zejména bylo přihlédnuto k recidivnímu jednání žalobce a přitěžující okolností je i skutečnost, že došlo k překročení rychlosti v místě, kde je provozováno MHD, a dále také k překročení rychlosti vyšší měrou.

Jako polehčující okolnost bylo zkonstatováno, že nedošlo k nevratným následkům v důsledku protiprávního jednání žalobce. Byla uložena sankce v polovině hranice zákonné sazby, což je dle názoru soudu akceptovatelné a zákonné i bez zohlednění konkrétní míry nedbalosti, zejména s ohledem na recidivu žalobce. Dílčí nedostatek v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ohledně zjištěné míry nedbalosti nemohl způsobit nezákonnost

rozhodnutí ve věci, neboť je zřejmé, že forma zavinění nebyla ve výši sankce zohledněna ani jako okolnost polehčující ani jako přitěžující. Nadto soud připomíná, že se jedná o námitku, kterou žalobce, pokud ji považoval za zásadní, mohl a měl namítnout již v odvolání.

Soud při jednání doplnil dokazování o žalovaným předloženou listinu Městské policie – služebny Plzeň-Bory ze dne 22.3.2016, ze které vyplývá, že ve dnech od 1.4.2016 do 30.4.2016 strážníci městské policie byli oprávněni k měření rychlosti vozidel na vybraných úsecích komunikací ve Statutárním městě Plzeň, k čemuž bylo vydáno souhlasné stanovisko Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje pod č.j. KRPP-179288-2/ČJ-2015-030506. Šlo o rozhodnutí Dopravního inspektorátu Plzeň-město pro rok 2016. Měření rychlosti mělo být prováděno měřidlem AD 9C umístěným ve služebním vozidle Škoda Octavia RZ ... dle přiloženého seznamu ulic vč. celé ulice Zborovská. Z tohoto je zřejmé, že k porušení ust. § 79a zákona o silničním provozu v daném případě nedošlo.

Návrh na doplnění dokazování v tom směru, aby si soud opatřil všechna rozhodnutí Mgr. L.J. z roku 2016, soud shledal nedůvodným pro nadbytečnost, neboť z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že je i odůvodnění rozhodnutí žalovaného, nejen jeho výrok, individualizován; obsahuje konkrétní údaje týkající se pouze projednávané věci (datumy, označení č.j. vydaného usnesení atd.). Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za pouze obecné a zkopírované, jak tvrdí žalobce.

Soud neprovedl ani důkaz odborným vyjádřením za účelem zjištění správného měření v souladu s návodem k obsluze, neboť v rozporu s tvrzením v žalobě jej žalobce vůbec nepředložil.

Okolnost, že ve výroku rozhodnutí není uveden bodový postih, nepředstavuje nezákonnost výroku, neboť bodový postih není ukládán v řízení o přestupku jako sankce, nýbrž vzniká ze zákona právní mocí rozhodnutí o přestupku a správní orgán odlišný od správního orgánu projednávajícího přestupek zaznamenává bodový postih jako administrativní opatření.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 5.1.2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně